



77104547-5	30/04/2021	ידיעות אחרונות - המוסף לשבת	עמוד 2	1/3	26.94x35.65
כולגדי ירקוני - ראש מועצה אזורית אשכוליבון כיסופי - 25380					



נדב איל



בין כיסופים לירושלים

השאלה: בנט יכריע בסוף השבוע, ובגוש השינוי מתפללים שהסיעה איתו • האופטימיות: אם לפיד, בנט וסער מחפשים מה לעשות ביום הראשון בתפקיד, שייסעו לקיבוץ כיסופים • המגורשים: אלה שסיקרו את המגפה בסין וסולקו ממנה מספרים על האחיזה המתהדקת של השלטון במדינה

99 אחוז גן עדן

ביקור בכיסופים • המרגמה שריטשה השבוע את הסברס • מה המחיר שמשלמים בעוֹטף על שנתיים של בחירות

בכניסה לקיבוץ, ליד תחנת האוטובוס והמיגונית, עומד סכרס גדול. אחד מעלי הבשרניים מרוטש לגמרי, ובמרכזו של אחר יש חור עגול, כמעט סימטרי. את הסכרס פילחו הרסיסים של פצצת מרגמה שנחתה כמה מטרים משם, בין הכביש למדרכה. צֶכר מחורר הוא אנלוגיה יפה למשהו; לשבוע שחלף, כנראה. אבל גדי ירקוני, ראש מועצה אזורית אשכול, עומד בכביש לצידו, נשען קלות על מקל העץ שלו. פצצת מרגמה באזור הזה היא עניין אמיתי, לא דימוי. פצצה דומה שנחתה בנירים ריסקה את שתי רגליו במהלך מבצע צוק איתן.

לא רחוק מנחיתת המרגמה עמדה לפני שישה ימים קבוצת חיילים; הם נכנסו לבניין המבוטן סמוך לתחנת האוטובוס. אם לא היו נכנסים, ישראל היום הייתה במבצע נרחב ברצועת עזה. ניר חג'בי, מנהל הקהילה (ככה זה נקרא כיום; הקיבוץ מופרט), עומד לידו. יש לו ילדות בכיתות ב' ו'ג'. "ילד שרץ לממ"ד בלילה כבר לא יחזור לישון", הוא אומר, "על זה לא מדברים. על האזעקות. רק אם יש נפילה מתייחסים". ההתרעה שמקבלים בכיסופים לפני נפילת מרגמה נעה בין שלוש לחמש עשרה שניות. הכי קצר במדינת ישראל. בלילה הקודם נשמעה אזעקת צבע אדום בקיבוץ, ומאות תושבים רצו לממ"דים. הפעם, שום דבר לא נפל בשטח הקיבוץ. זו הייתה ידיעה קטנה בחדשות.

בירושלים ובגוש דן המתה הפוליטית ביום רביעי בבוקר. נתניהו ליקק את פצעיו אחרי שביצע מעשה חבלה מגושם בדמוקרטיה הישראלית ונאלץ לחזור בו. נציגיהם של נפתלי בנט ויאיר לפיד התקדמו משמעותית לכיוון הסכם. בכיסופים היה שקט, כמעט כרגיל. אוטובוס עצר והוריד את התלמידים שחזרו מבית הספר. חיילות צעירות באו



הקקטוס הפצוע. אחרי השנה, גם פה מדובר באטרקציה

"אל תיגעו בכיבי, אל תעשו שום דבר", היה גוער אריאל שרון בא־נשיו כאשר אלה היו מצלצלים בפעמוני האזעקה מתרגיל פוליטי של הנמסים. "לא לעשות שום דבר", הוא היה מתרה. לאחר מכן שרון היה משתתק בדרך אל הפאנץ'־ליין, המרושע. "תנו לו לטפל בעצמו. הוא כבר יהרוס את עצמו. אל תיגעו בו".

הימים האלה חלפו עברו להם. שרון איננו. הוא היה האחד רון שגבר על בנימין נתניהו בתוך מחנה הימין הישראלי. שני עשורים מאוחר יותר, נתניהו נחשב לגאון בתמרון פרי ליטי, אחד המנהיגים הוותיקים במערב. השבוע, כרגע אחד של ברוטליות יוצאת דופן כישיבת הממשלה, קרה לו דבר נדיר ונשכח: הוא היה שוב האויב של עצמו. הנתק הזמני בין ראשי גוש השינוי הסתיים עם שובר הקרח האולטימטיבי: ווטסאפים הרדיים על כיבי, על חוסר המעצורים שלו. זו הייתה נרעשות רומנטית. ביום רביעי בערב שוב דיברו בנט ולפיד – סביר להניח שלפיד בעיקר התמקד במסך הטלוויזיה ובמשחק (הבינוני) בין פריז סן ז'רמן למנצ'סטר סיטי – ושוחחו על הצורך בשינוי אווירה בישראל, על ממשלה המכבדת את שותפיה. אם תוכניותיהם של השניים וסער יעלו יפה, הם יהיו הראשונים מאז אריאל שרון ואהוד ברק שהצליחו לנצח את נתניהו. מילת המפתח היא "אם".

בסוף השבוע יצטרך לקבל בנט החלטה עקרונית, אומרים בגוש השינוי. מוטרדים שם מפעלתנותה של איילת שקד, שלטענתם פור עלת ללא הרף לסיכול ממשלה עם לפיד ועם מפלגות השמאל (שקד לא מדברת עם עיתונאים בימים האחרונים). הפעלתנות הזו מכניסה חדרה מסוימת: האם בנט באמת יכול לקחת את הסיעה כולה לממשלה כזו. עד כה, בנט ושקד הבהירו שהם פועלים יחד ויו"ר ימינה הוכיח את עצמו. אבל אלה ימים סוערים, וכימין מדברים על איילת שקד כאסתר המלכה; תנחשו מי המן.

אם תקום ממשלת השינוי, ממשלת שרון הראשונה היא אכן הדור גמה. שרון הגיע כאשר ידיו קשורות, עם 19 מנדטים בלבד וסיעת העבודה־מימד גדולה ממנה. בחירתו נחשבה לדגל שחור בעיני הרוב במרכז־שמאל, אלה שנשבעו בשיחות יום שישי שאם שרון יעלה לשלטון יום אחד, הם יירדו מהארץ; אלה שקראו את "לא עוצר באדום" של עוזי בניזמן והאזינו למנחם בגין שחשש ששרון "ירכז טנקים" סביב לשכת ראש הממשלה.

בתחילה, שרון חילק כיבודים ותופינים לכל דורש. תפקידים הומצאו יש מאין, ו־24 שרים הושבעו; "טוב להיות שר", הוא ציין בארס. אחרי הרמה המתמשכת של אהוד ברק, שרון הציע דגימה סדורה – לכאורה. שמירה קפדנית על קונצנזוס. ביומו הראשון בתפקיד לא הלך להתנחלות או להתיישבות בבקעת הירדן, אלא למעון לנשים מורכות. תוך זמן קצר, 19 המנדטים שלו החלו מתרבים בסקרים. המנהיג שעלה כפתרון זמני, בממשלה שנתניהו צפה שלא יהיה ניתן לשלוט בה, צבר כוח דרך פופולריות ולגיטימציה. הוא צבר כל כך הרבה כוח, שהיה יכול לצאת למבצע צבאי אימתני ששינה לתמיד את היחסים עם הפלסטינים וקטע את האינתיפאדה השנייה, ולאחר מכן העביר החלטת ממשלה וכןססת לפנות יישובים שלמים על תושביהם, ללא כל הסכם מדיני. ואחרי זה החזיק עשרות מנדטים בסקרים.

בנט לא יפנה אף יישוב, לעולם. אך שרון הוא מודל של התנהלות. העניין הוא שמי שמרכיב את הממשלה איתו, גרועין סער, הוא גם חניך מצטיין של שרון. ויאיר לפיד – עם מפלגה חזקה בהרבה מהשניים הקודמים, וכריזמה לא מבוטלת – מתעתד לעשות את אותו הדבר. ממילא, ההחלטות החשובות שלהם לא יהיו על התנהלות ועל דימוי. אפשר היה לראות החלטות חשובות כאלה, ממתונות לממשלה חדשה, נניה בקיבוץ כיסופים השבוע.



סער. חניך מצטיין של שרון

"אצל כחול לבן

אתה מקבל

סימפטיה.

כשאתה נכנס לשר

מהליכוד, הוא

אומר 'רגע, אני

אארגן לזה מימון'.

כמו מה שהייתה

מכא"י", אומר גורם

בעוֹטף. "מזל שיש

את שדרות", אומר

ירקוני, "נתניהו

חושב עליהם"



18.63x20.32	2/3	עמוד 3	ידיעות אחרונות - המוסף לשבת	30/04/2021	77104548-6
כולגדי ירקוני - ראש מועצה אזורית אשכוליקובץ כיסופי - 25380					

ביישובי אשכול ושער הנגב אומרים שכחול לבן לא שיפרה את המצב. "אצל כחול לבן אתה מקבל סימפטיה מהשרים. הם סופקים ידיים ואומרים - אבל מאיפה אביא לך את הכסף. כשאתה נכנס לשד מהליכוד, הוא אומר רגע-רגע. אני אארגן לזה מימון מפה ומשם. כמו מה שהייתה מפא"י פעם", אומר גורם באזור. "מזל שיש לנו את שדרות", אומר ירקוני, "נתניהו חושב עליהם. זה הבוחרים שלו. כשהוא בא לבקר - זה שם. וכל דבר שהוא נותן לחברי ריזרי (אלון ריזרי, ראש עיריית שדרות מטעם ימניה), הוא צריך לתת גם לי".

דוגמה טובה היא סיפור ההרחבה של כביש 232 שבו דוהרות המ-

שאיות שמאכילות ומספקות סחור רה לרצועת עזה; בשנים האחרונות הכביש יותר קטלני מקסאמים, בהרבה. התושבים ביקשו הרחבה ומעקה בטיחות. יש לכס 250 מ"ר ליון שקל, אמרה המדינה, נסלול שמונה קילומטרים "ואז נראה". בכביש יש כ-40 קילומטר. אחרי שמונה קילומטרים, אומר ירקוני, התברר שנותרו עוד 60 מיליון שקל. "דצית" שימשיכו לסלול. הלכתי למשרד התחבורה. זה היה כבר סמוטריץ'. הוא שאל מה קרה לכסף. אתה יודע מה אמרו לז? שקנו עם זה קרונות לרכבת מתל-אביב לירושלים. אתה מבי? כסף



גדי ירקוני. "למה צריך להתחנן"

שיועד לעוטף עזה". הוא התעצבן והציע לתושביו לסגור את המ-עברים לעזה, בכרם שלום ובמקומות אחרים, עד שיוקצה התקציב. "ביקשו ממני לדרת מזה. זה לא ברנ"א כאן, רברים כאלה". יש ברכים שלך רבר והיפוכו, אני אומר לירקוני. "זה לא שחור ולבן", הוא עונה. "אנשים פה נהנים 99 אחוז גן ערן. הם מבינים שפעם בכמה שנים יהיה סבב לחימה. הם מבינים את זה. בתל-אביב לא יודעים להתמודד עם זה. כאן - נרע איך. אבל כרי שיתמודדו עם זה, כל השאר צריך להיות כמו שצריך. למה אנחנו צריכים להתחנן? המדינה צריכה לתת את המקסימום".

אנחנו עומרים ליר ההרחבה. מולנו הגדר של היישוב, וקצת צפונה מבהיקה העלווה של שרות תפוחי הארמה. אתה מכיר את הגישה, אני מגשש, שרוקא כיפת ברזל מאפשרת את זה שתמשיכו לספוג פה. ירקוני תוקע בי מבט ארוך של מפא"יניק. התחכמויות ההרתעה האלה לא באו מהמסטינג שהוא אכל ממנו. "כיפת ברזל, המיגוניות, הדברים האלה שינו הכל פה, לטובה. אני מאמין בפתרונות. מולנו יש מובלה גדולה של עזה, והם שורפים זבל. אני רוצה להקים אצלנו תחנת כוח שעושה מזבל חשמל. הם יסיעו במסוע את הובל לכאן, ויקבלו חשמל". אני מביט בו, וממתין. הוא מביט בחזרה. "אני יודע מה אתה חושב. אתה חושב על הפצצות ששימו לנו במסוע. גם לזה יש פתרון". אם לפי, בנט את סער מחפשים מה לעשות ביום הראשון בתפקיד, אולי כדאי שייסעו לקיבוץ כיסופים. נתניהו לא ביקר שם. הם ייצאו אופטימיים.

לראות את שרידי המרגמה. אחרי השנה האחרונה, מרגמה הפכה פה - אפילו פה - לאטרקציה. עד ההסלמה הקצרה השבוע, האזור נהנה מהפוגה כמעט מוחלטת מצבע ארום במשך 14 חורשים.

בעצם, אני אומר לירקוני, יישובי העוטף הם המקום היחיד במדי-נת ישראל שבו שנת הקורונה רוקא הובילה לשיפור שגרת החיים. אתה צוחק, הוא אומר. לא, אני משיב בזהירות. "אתה צורק במאה אחוז. רבר ראשון לא היו פה קסאמים ולא מרגמות. וחץ מזה, תסי-תכל מסביב. יש שטח פתוח. יש גינות. המקום הזה הוא 99 אחוז גן ערן. הקורונה הצילה אותנו". חג'בי מתערב ואומר שיש להם מש-פחה חרשה שעברה לכיסופים במהלך הקורונה, כי רצו את המרחב. "הקורונה עשתה מצוין מעור בחינה", אומר ירקוני, "אנשים התרגלו לעבודה מהבית. הם מבינים שאפשר מרחוק, והעבודה שלהם מבינה גם". ירקוני הציג יער של 150 משפחות חרשות שייקלטו ביישובי המועצה שלו השנה. הוא מאמין שיעמוד בזה.

השיחה איתו, עם חג'בי ועם בני חסון, רובר הקיבוץ, נטועה בפ-דרוקס. הם מרברים על איכות חיים. על ההצלחה של תוכנית חוסן, שמנסה להעניק מיומנויות להתמודד עם מצבי הלחץ לתושבים ולי-לריהם. "פעם, אחרי לילה של אזעקות היו פה הקאות והתפרצויות בבוקר", אומר חג'בי, "היום כמעט שלא". חסון מספר שלפני חמש שנים אירגן את מסיבת הפורים של הקיבוץ, כאחראי תרבות. "היו פה שלושה ילדים. אתה יודע כמה יש היום? 75". הם מראים לי את ההרחבה הקטנה שהולכת ונבנית ואת מגרש המשחקים החדש. בש-רות מולנו החיטה כבר קצורה, ומרחוק רואים את שערי עזה הכברים, אשר מעברם מצטופפים מאות אלפי עיניים, כלשונו של משה ריין. למה קצרתם את החיטה כל כך מוקדם, אני שואל. "אוהו", אומר ירקוני, "זו נקודה. שנה אחרי שנה היו פה השריפות בגלל ההפגזות שלהם. באנו לצל"ל - מפקרי האוגדות ואלופי הפיקוד הם תמיד השליחים הכי טובים שלנו, הם אלו שמבינים אותנו - ואמרנו להם בואו נקצור את החיטה כשהיא ידוקה. נעשה ממנה אוכל לבהמות ולא לחיטה. מרינת ישראל תשלם את ההפרש. הממשלה מצאה תק-ציב, זה בערך עשרה מיליון שקל בכל העוטף. מאז אין להם מה לשדוף קרוב ליישובים. נגמרו השריפות. אבל אתה יודע מה? כל שנה צריך ללכת אליהם ולהיאבק שיקצו שוב את הכסף. כל שנה". וזה הפרדוקס. לירקוני יש הרבה מילים טובות על הממשלה ונ-תניהו ומה שחוללו באזור מאז צוק איתן. על התוכניות, התקציבים, תשומת הלב. "קח לדוגמה את המכשול נגד מנהרות. זה דבר מדהים מה שנבנה כאן, ותחושת הביטחון שזה נותן לתושבים".

במקביל, כל רבר הוא מאבק. מירושלים, לא נראה שיש מחיר לב-חירות הסדרתיות: באזור הזה, המחיר הוא העתיד. לפעמים עניין של חיים. לדוגמה, הממ"דים. בתוך רדיוס שבעת הקילומטרים מרצועת עזה מימנה המדינה ממ"דים ומיגוניות. אך הכלל של שבעת הקילו-מטרים נקבע לפני שיפור הטווחים של הטילים העזתיים. יישובים כמו צוחר, צאלים, גבולות - אינם נהנים ממיגוניות וממ"דים שסוב-סרו לכיסופים ולנירים. "אני חושש יותר להיתקע שם עם צבע ארום, זה הרבה יותר מפחיד מאשר כאן", אומר לי חג'בי. וזה לא הסוף. מיגון גני ילדים עולה מאות אלפי שקלים. משרד החינוך מפנה למשרד הביטחון, שמחזיר למשרד החינוך.

